

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

JUNIJ - ŠT. 6 - 1962, XXXVI

Z MISIJONA G. ANDREJA MAJCNA, Vietnam, Azija.

Gornja slika kaže sestro enega salezijanskih klerikov in njenih pet otročičev. Gospod Majcen je k sliki pripomnil: „Upajmo, da bo koga Bogu posvetila!“ — Spodnja slika pa kaže skupino malčkov z istega misijona. Kako so nasmejani! Ali so bile njih duše že oblite s krstno vodo? Zlasti slovenski otroci bodo radi molili za poganške otroke, kot udje papeške misijonske družbe Svetega Detinstva.

ALI NAJ OSTANEJO ALI PA GREDO

Kristus je napovedal, da bo njegova Cerkev preganjana. V dobi apostolov se je začelo in s porazom Antikristovim bo preganjanje končano. V vsej tej dolgi dobi tisočletij pa bodo Kristusovo nevesto pretresali viharji.

Tudi misijonsko poslanstvo Cerkev je zvezano s težavami. Evangelij si le počasi, z žrtvami, solzami in mučeniško krvjo utira pot v poganski svet. Prav kakor je napovedal Kristus, ko je odbral Pavla za apostola med pogani: „Jaz mu bom pokazal, koliko bo moral trpeti zaradi mojega imena“ (Ap. d. 9, 16). Najhujše je bilo gotovo v prvih treh stoletjih, ko so se poganski cesarji naravnost zakleli, da bodo iztrebili krščansko ime v svojem cesarstvu.

Ali ne doživljamo danes nekaj podobnega? Se mar niso kitajski komunisti zakleli, da bodo uničili stoletna prizadevanja Cerkev med kitajskim narodom? So pretirani nacionalisti raznih azijskih in afriških držav kaj boljši, ko izganjajo tuje misijonarje, brez odškodnine podržavljajo katoliške šole ter jih neredko spreminjajo v središča protiverske vzgoje in z vsemi sredstvi omejujejo apostolsko delo misijonarjev? Se ne bo v Egiptu, Sudanu, Kongu, Cejlonu in še kje drugje ponovilo to, kar smo pred desetimi leti doživeli na Kitajskem? Že sedaj so misijonarji in misijonarke v teh deželah izpostavljeni ne le pritisku, marveč pravemu nasilju. Nekaj jih je bilo na grozovit način pobitih. Nekaterih se polasča malodušje. Misijonarji sami, njihovi redovni predstojniki in misijonski prijatelji v domovini sprašujejo: „Ali ne bi bilo primerno, da se jih za nekaj časa odpokliče iz nevarnega ozemlja in odpošlje drugam, kjer je svoboda zagotovljena, misijonsko polje odprto, žetev bogata? Kadar bo nevarnost minila, ko se bo nevihta razdivjala in polegla, bi se spet vrnili na svoje staro mesto. Na ta način bi rešili ne le njihova dragocena življenja, temveč tudi bolje izrabili njihove moči za širjenje krščanstva.“

Če bi šlo res samo za trenutne nevihte in viharje, ki bi se v nekaj mesecih ali vsaj v nekaj letih polegli, bi Cerkev morda res poslušala ta svet in odtegnila večino misijonskih delavcev iz tako ogroženih krajev. Pustila bi le najbolj nujno potrebne za oskrbovanje tamošnjih kristjanov. Izkušnja pa kaže, da tu ne gre le za trenutne viharje. Kitajska že 13 let ječi, pa ni videti, da bi že prihajala zarja boljših dni. Prav kitajski primer je silno poučen in Cerkev trdno vztraja na stališču, ki ga je zavzela v tistih težkih dneh.

Ko so kitajski komunisti prodirali od severa proti jugu in uničevali misijonske postaje, so številni misijonarji bežali pred njimi. V njihovih srecih je zavladal dvom in bolečina, ko si niso mogli dati gotovega odgovora na vprašanje: „Smo storili prav, ko smo pustili ovce brez pastirja?“ Hvala Bogu, da je bil ta dvom kmalu odstranjen. Tedanji apostolski nuncij Mons. Riberi jim je, sklicujoč se na izjavo papeža Pija XII., sporočil, naj vsi misijonarji, ki so zaposleni v dušnopastirskem delu, lepo ostanejo na svojem

mestu in opravljajo svoje dolžnosti. Večina je ostala. Komunisti so jih prijeli, mnoge obsodili na dve, tri ali štiri leta ječe, nazadnje pa vse kot tuje izgnali.

Zakaj Cerkev danes, vkljub izkušnjam na Kitajskem, vztraja pri svoji zahtevi, naj misijonarji ostanejo na ogroženih mestih in v danih možnostih nadaljujejo svoje misijonsko delo?

Najprej zato, ker se zaveda, da komunistični val, ki grozi in tu in tam pljuske čez posamezno deželo, ni samo prehodnega značaja. Velika verjetnost, skoraj prava gotovost je, da se bo komunizem v taki deželi za nekaj časa utrdil. Da bodo pa verniki, kljub silnemu metodičnemu pritisku komunistov, mogli ohraniti vero, nujno potrebujejo ob sebi duhovnika. Če župnija brez duhovnika že v normalnih razmerah propada, koliko bolj je izpostavljena tej nevarnosti v izredno težkih!

Nekateri se kar ne morejo sprijazniti s tem. Sicer priznavajo, da je duhovnik nujno potreben za urejeno in goreče versko življenje v župniji. A tu gre, tako pravijo, za izredne razmere. Duhovnikova prisotnost lahko položaj vernikov celo otežkoči. Čeprav duhovnikovo delo onemogočijo s tem, da ga zapro ali konfinirajo v njegovi sobi ter odrečejo dovoljenje za sveto mašo, pridiganje, pouk katekizma in delitev zakramentov, se neredko dogaja, da od časa do časa v tej strogosti malo popuste. Tako lahko spoznajo, kdo je še navezan na misijonarja, kdo še sledi njegovim nasvetom. Nad takimi bodo izvajali še hujši pritisk.

Na te pomisleke odgovarjajo drugi, da je razmeroma malo misijonarjev, ki bi jim bilo za stalno onemogočeno sleherno dušnopastirsko delo. Navadno se dogaja, da se po začetnih nasiljih, izgredih in ljudskih obsodbah, ta srdita gonja proti misijonarjem malo poleže. Zdi se, da se rdeči zadovolje, ko vidijo, da je Cerkev vsaj na zunaj uničena, duhovniki pa pahnjeni v uboštvo in posmeh prebivalstva. Ne stražijo jih več tako strogo in s tem dopuščajo njih delo naskrivaj. Ne pozabimo na to, kaj je duhovnik za krščansko občino. On druží vernike, jih vzpodbuja k zvestobi, pa tudi dejansko pomaga, da ohranjajo vero, kljub težkim dnevom. Kakor duša oživlja telo, tako je tudi on med njimi tisti, ki oživlja, zraven pa deli upanje na boljše čase. V njem gledajo verniki zanesljivega delivca božjega usmiljenja, ki so ga v letih preizkušeni prav gotovo pogosto potrebni. Ta ali oni v dneh preganjanja, vsaj na zunaj, zataji vero. Drugi morda porabi ugodno priliko, da se maščuje nad svojimi nasprotniki. Tretji se zaradi trenutnih ugodnosti, ki mu jih nudijo komunisti, zaplete v dejanja, ki nasprotujejo pravici in ljubezni. Kdo bo naštel vse mogoče primere, ko zbegane in pod težo greha izmučene duše kličejo po tistem, ki jih v božjem imenu lahko reši tega bremena? Zlasti še tedaj, ko je morda preganjanje najhujše in je v nevarnosti življenje; kadar pritiska starost in se bliža smrt. Morda res niso živeli ves čas zgledno, a vero so ohranili. Duhovnik jih ne le odveže greha, ampak tudi pripravi do tega, da odpuste sovražnikom, popravijo storjene krivice, se podvržejo vdano sklepom božje previdnosti. Že sam njegov junaški zgled bo za vse svetla luč in neprestan poziv, naj tudi oni vdano sprejemajo in prenašajo križe, ki jih Gospod nalaga na njihova ramena.

Včasih res ne bo mogel javno deliti te tolažbe. Pogosto bo moral prihajati med svoje vernike pod krinko zdravnika, trgovca ali celo preprostega

tovarniškega delavca. Verjetno ne vsak dan, tudi ne vsak teden. Kadar mu bo pač mogoče. Zato ga bodo pa verniki še tem bolj veselili.

Vzemimo primer, da je misijonarju nemogoče priti med svoje vernike, ker je obsojen na več let ječe. Je na ta način docela pretrgan stik pastirja s svojimi ovčicami? Ne. Dokler bo v ječi, ga res ne bodo mogli videti, a pozabili ne bodo nanj. Vsaj o priliki večerne molitve se bodo spomnili na svojega dobrega župnika v ječi in prosili Gospoda, naj jim ga kmalu vrne. Starejši bodo govorili o njem svojim otrokom in vnukom ter ga jim stavili kot zgled neomajne vere in ljubezni do njih. Tako se medsebojna vez ne bo trgala, marveč celo krepila.

Misijonar v ječi vpliva tudi na pogane. Med njimi je tudi mnogo plemenitih duš, ki občudujejo misijonarjeve kreposti, zlasti njegovo junaštvo in zvestobo do svojih, ki jih noče zapustiti niti v najhujši sili. Tako se dogaja, da misijonarji v ječi sprejemajo celo darove od neznanih poganov. Ali ni to znamenje, da je misijonar med ljudstvom še navzoč in vpliven?

Prav posebno je njegova navzočnost potrebna mlačnim kristjanom. Tudi takih ne manjka v misijonarskem svetu. Nje bo moral še posebej iskati, utrjevati v veri in spodbujati k žrtvam. Če bi ti odpadli, jih verjetno ne bo več mogoče dobiti nazaj za Cerkev. Če bo prost in mu bo dovoljeno potovanje iz kraja v kraj, se bo najdlje mudil v takih družinah. Pa tudi v primeru, da bo sedel v ječi, bo našel kak način, da jim bo od časa do časa pošiljal svoje pozdrave in pobude. Eden kitajskih misijonarjev je prav zaradi teh slabotnih kristjanov prosil svoje predstojnike, naj ga puste na starem mestu. Radi nevarnosti je moral že dvakrat bežati. Bal se je pač za svoje življenje. A ko se je vrnil, je svoje ovčice dobil močno spremenjene. Po drugem begu je porabil celo leto samo za to, da je spet pridobil njihovo zaupanje in popravil dušno škodo, ki so jo zaradi njegovega odhoda trpeli pred kratkim spreobrnjeni kristjani. Zato se je odločil, da bo ostal in raje daroval svoje življenje, kakor da bi jih ponovno zapustil in povzročil tako škodo v njihovih dušah.

Nobenega dvoma ni, da so misijonarji v deželah pod komunističnim režimom resni in stalni kandidati za mučeniško krono. Nobene gotovosti nimajo. Vsak dan jih lahko ne le zapro, tožijo in obsodijo, ampak tudi mučijo in usmrte. Vsekakor mučna misel. Zato je tudi misijonar potreben opore, da ne zdvomi in omahne. Biti junak v sanjah, v domišljiji je lahko: resnično, dejansko junaštvo je pa za našo slabotno naravo vedno nekaj velikega, a tudi težkega. Zato je nujno, da naše ogrožene misijonarje stalno spremljamo z našimi molitvami in žrtvami.

J. M. C.M.

Vesoljni cerkveni zbor bo obravnaval tudi poživljenje in povečanje misijonskega dela svete Cerkve. Pod tem vidikom marajo misijonski prijatelji še posebno vneto moliti za njegov uspeh.

CERKEV IN KULTURA NA JAPONSKEM

Pred 100 leti je Japonska spet odprla svoja vrata tujcem. L. 1859 so stopili na japonska tla spet katoliški misijonarji. V pristaniškem mestu Hakodate so l. 1860 zgradili prvo cerkev, l. 1861 pa drugo v Yokohami .

Po 100 letih napornega misijonskega dela je danes še vedno silno malo uspeha. Komaj ena tretjina odstotka prebivalstva je katoliške vere. Vpliv katoliške Cerkve se še zelo malo pozna v japonski kulturi in v japonskem javnem življenju.

Skušajmo malo globlje prodreti v to vprašanje, in si odgovoriti, kaj vse je že katoliška Cerkev storila, da bi prodrla v japonsko kulturno življenje.

Odkritje starih kristjanov

Novo misijonsko zgodovino Japonske, odkar so l. 1859 spet stopili na japonska tla misijonarji, bi lahko razdelili na tri dele. Prvi del sega tja do začetka našega stoletja. V tem času so misijonarili na Japonskem izključno misijonarji pariške Družbe za zunanje misijone ter še nekaj drugih francoskih redovnih moških in ženskih družb. Dogodek, ki najbolj označuje to misijonsko razdobje, je odkritje starih japonskih vernikov, potomcev onih, ki so bili v 16. stoletju tako hudo preganjani. V okolici mesta Nagasaki je l. 1865 prišlo v novo posvečeno cerkev nekaj mož in žena, ki so izjavili, da so katoliške vere. Ostali so zvesti veri svojih prednikov kljub temu, da ni bilo med njimi ne duhovnikov ne knjig. V teku nekaj let so tako odkrili 14.000 starih vernikov.

Misijonarjem te prve dobe gre velika zasluga, da so zopet pridobili nazaj to boječo četico starih vernikov, jo dobro vzgojili in postavili na trdne temelje. Iz njihovih vrst je katoliška Cerkev na Japonskem dobila prve duhovniške in redovniške poklice. Še danes ti verniki predstavljajo eno tretjino vseh japonskih katoličanov. Lepo krščansko življenje teh preprostih kmečkih ljudi in ribičev je vplivalo tudi na druge, da so se začeli počasi zanimati za katoliško vero.

Vendar je na žalost treba priznati, da so se misijonarji te prve dobe prav malo brigali za to, da bi prodrli tudi med izobražene sloje in da bi Cerkev imela vpliv na japonsko kulturo.

Japonska je v teh desetletjih na stežaj odprla vrata zapadni kulturi in vsem miselnim tokovom ter idejam. Protestantje so znali ta položaj bolje izrabiti kakor pa katoličani. Angleški in ameriški protestantski pastirji so prihajali v deželo in začeli ustanavljati svoje lastne šole, od ljudskih pa do univerz že okoli leta 1870. Razvili so mogočno šolsko omrežje in iz njihovih šol so izšli mnogi vodilni izobraženci in spreobrnjenci. Posvečali so se ti protestantski misijonarji tudi prevajanju sv. pisma in drugih verskih knjig na japonski jezik in s tem prišli v stik z japonsko kulturo.

Katoliški misijonarji pa so se posvečali dušnemu pastirstvu preprostih vernikov in morda zagrešili usodno napako, da niso poskrbeli za svoje lastne šole in izdajali knjige in časopise. Edina katoliška šola te dobe je bila gimnazija za dečke, ki so jo imeli bratje maristi v Tokiu.

Japonski duhovnik pred moderno japonsko slikarijo.

Drugo razdobje

Drugo razdobje misijonske zgodovine na Japonskem sega od začetka našega stoletja pa do konca druge svetovne vojne.

Če so v prvi dobi delovali skoro izključno francoski misijonarji in misijonarke, so pa na začetku novega stoletja začele prihajati nove moči tudi iz drugih dežel. Tako so prišli misijonarji španski dominikanci, nemški frančiškani, jezuitje in misijonarji Družbe božje besede. Misijonske metode so v glavnem ostale iste. Vendar so storili velik korak naprej. Začeli so ustanovljati svoje lastne šole in s tem začeli prodirati tudi v višje sloje in med izobražene kroge. Zlasti so bile velikega pomena višje dekliške šole po velikih mestih.

V tej dobi se je ustanovila tudi prva katoliška univerza v Tokiu in sicer na pobudo sv. očeta Pija X. Prevzeli so jo nemški jezuitje. Resnici na ljubo pa je treba priznati, da je ta univerza v prvih desetletjih svojega obstoja le bolj životarila in ni mogla razviti v polni meri svoje delavnosti. In to iz več razlogov. Nemčija ni mogla veliko zalagati svojih misijonarjev, ker je bila v vojni, po prvi svetovni vojni pa je nastopila velika inflacija in gospodarska kriza, za časa Hitlerja pa prepoved izvoza deviz. Še usodnejše je bilo za

razvoj te prve univerze, ker na Japonskem še ni bilo katoliških izobražencev in je katoliška Cerkev imela tedaj jako malo ugleda v javnosti. Zato so se tudi študentje zelo malo vpisovali na to univerzo. Tretji razlog pa je bil, ker so v letih po prvi svetovni vojni bili Japonci precej bojno razpoloženi proti vsemu, kar je bilo tujega. Vladala je vojaška diktatura z vsemi svojimi žalostnimi posledicami. Vse misijonske šole in tudi univerza so bile izpostavljene mnogim neprilikam in težkočam od strani javnih oblasti, kar vse je onemogočalo njihov razvoj. Vendar Cerkev na Japonskem je tudi te čase prestala in ob koncu druge svetovne vojne so tudi zanjo nastopili lepši časi.

Tretje razdobje

Poraz Japonske l. 1945 je prinesel popolnoma novo dobo ne samo Japonski kot taki, ampak tudi Cerkvi. Ob padcu atomske bombe so videli svojo nemoč in so se vdali. Priznali so svoj poraz in morali odpreti na stežaj vrata zmagovalcem, ki so deželo za nekaj let zasedli.

Številni japonski katoličani so ob vsem tem ponižanju in razočaranju videli poseben prst božji in tudi posebno božje varstvo za Japonsko. Ni bilo brez pomena zanje, da se je vojna začela na Marijin praznik, 8. decembra 1941 in končala ravno tako tudi na drug Marijin praznik, 15. avgusta 1945. To zaupanje v božjo Previdnost je navdajalo vernike in njihove pastirje, da so pogumno zrli novim časom naproti in šli spet na delo.

Nekateri so v tistih letih po vojni sicer trdili, da je Japonska zdaj zrela za krščanstvo in da milijoni prosijo za sv. krst, vendar je kasnejši razvoj pokazal drugače.

Katoliška Cerkev je res po vojni dosegla velik razmah. Število spreobrnjenecv se je podvojilo in doseglo število 270.000, največ v primeri z drugimi sektami, po podatkih ministrstva za vero. Vendar pa je treba tudi povedati, da se je število misijonarjev in misijonskih moči po drugi svetovni vojni ne samo podvojilo, ampak popetorilo. Preko tisoč novih misijonskih moči iz vseh dežel in družb je prišlo delovat na Japonsko.

Silno je tudi narastlo število katoliških šol: od 127 pred vojno na 646 in število učencev od 40.000 na 150.000. Tudi že obstoječe šole so se izpopolnile. Med njimi tudi katoliška univerza v Tokiu, ki ima zdaj že pet fakultet in ji bo sledila še ena ter ima vpisanih okoli 4.000 akademikov, ravno toliko, kolikor jih je prej imela v 40 letih svojega obstoja. Gotovo lep napredek in lepo znamenje porasta ugleda katoliške Cerkve med izobraženimi japonskimi krogi. S tem je Cerkev naredila velik sunek v japonsko kulturo in tako deloma nadomestila, kar je zamudila v prvih desetletjih svojega delovanja. Ako bodo razmere še naprej tako ugodne, je upati, da bo z božjo pomočjo Cerkev lahko še ogromno storila na tem polju.

Ovire misijonskega dela

Po sto letih misijonskega delovanja na Japonskem Cerkev še od daleč ni dosegla prav velikih uspehov in prodrla v javno življenje. Ni katoličanov na vodilnih mestih. V neki knjigi, ki obravnava sodobne miselne tokove

dvojne dobe, avtor niti enega poglavja ne posveti katoliški Cerkvi. V 16. stoletju so takratni misijonarji sorazmerno dosegali veliko večje uspehe, kakor pa danes. Imeli so katoličane tudi na vplivnih mestih. Kako si moremo to razlagati?

Ko so l. 1859 spet stopili na japonska tla francoski misijonarji, so našli zelo drugačne kulturne razmere, kakor so vladale v 16. stoletju. Tokugawa Šoguni, ki so vladali od l. 1614 naprej, niso samo iztrebili krščanstva, ampak so si podredili tudi vse budistične sekte in jih vpregli v svoj jarem. Uradni državni nauk, ki so ga zastopali šoguni, je bila zmes pragmatizma in Konfucijevega nauka, kar sicer ni imelo vpliva na vero preprostega ljudstva, pač pa je popolnoma spremenilo mišljenje izobrazjenih slojev. Postali so tipični racionalistični agnostiki, ki niso več verovali v ničesar.

Laicizem in vera v napredek

Ustvaritelji moderne japonske države so otroci istega duha. Strmoglavili so z vlade Tokugawa Šogune in njihov fevdalni sistem, ohranili so pa njihov agnosticizem in laicizem, ki so se ga navzeli v šolah. Njihova vera je bila vera v napredek. Na stežaj so odprli vrata zapadnemu svetu in bili pripravljeni sprejeti vse, kar je prihajalo od zapada, naj bi bilo to tehnika, znanost, umetnost, liberalizem, komunizem. Dobro je označil to japonsko teženje za novim in modernim eden najboljših poznavalcev japonskih razmer Robert Schinzinger, ko je zapisal: „Japonski izobraženci živijo v stalni skrbi, da bi zaostali; odtod njihov obupen napor, da sprejemajo vedno to, kar je naj-novejše in teženje (morda z izjemo umetnosti), da zametujejo vse, kar je starega.“

Večno hlepenje po novem zastira izobrazjenim slojem pogled v duhovne globine, da ne vidijo ozadja svetovnonazornih idej zapada, pa tudi ne svoje lastne tradicije. Zato tudi pri Japoncih tako velik prepad med preprostim ljudstvom in med izobrazjenimi sloji! Izobraženec smatra, da mu je pod čast, da bi se družil s preprostim ljudstvom in da bi priznal vero, čutenje in navade preprostega ljudstva kot sestavni del japonske kulture.

Zato lahko zdaj razumemo, da so ti izobraženi japonski sloji, vrženi ven iz tradicije in zaverovani samo v to, kar je novega in modernega, tako težko dostopni za vsako vero, zlasti pa še za katoliško. Zato se ne smemo čuditi, da tudi po tej zadnji vojni misijonarji vkljub znatnemu porastu moči in šol še zdaleč ne dosegajo med izobraženci uspehov, kakor bi jih pričakovali.

Naloga Cerkve danes in jutri

Ali je tedaj sploh vredno, da se Cerkev na Japonskem še naprej prizadeva prodreti med izobražence? Ali ne bi bilo bolje, da bi se posvetila samo preprostemu ljudstvu, ki je bolj sprejemljivo za vero?

Gotovo bi bilo zgrešeno, ako bi se Cerkev omejila samo na preproste šole. Tako bi sčasoma izgubila ene in druge. Preprostim ljudem mora oznajnati blagovest Gospodovo, pa tudi izobražencem, vsakemu na svojski in njemu primeren način. V tej prilagoditvi gotovo Cerkev ne more iti tako

daleč, da bi se odpovedala svojim verskim resnicam in privzela kaj iz njihovih verstev. Pač pa se bo misijonar mogel približati tistim izobražencem, ki so skeptično razpoloženi napram veram in imajo dobro voljo, da bi prišli do resnice. Tem bo lahko kaŕipot pri iskanju resnice. Da pa bo tega zmožen, mora biti na isti kulturni ravni, kakor izobraženec, kar vse zahteva od misijonarja veliko priprave. Zato pa ta prilagoditev japonski kulturi zahteva reformo duhovniške in misijonarjeve vzgoje, ako hoče biti kos tej veliki nalogi. Le tako bo imel dostop do izobražencev.

Da je tudi danes japonski izobraženec sprejemljiv za katoliško vero, dokazuje znatno število spreobrnjenj in duhovniških poklicev iz njihovih vrst. Ti so za Cerkev tudi največja pridobitev. Preko njih Cerkev počasi prodira med izobražene sloje in si pridobiva ugled. Še večjega pomena pa bo za Cerkev, ko bodo ti spreobrnjenci zasedli vodilna mesta v državi.

Zato pa v svoje misijonske molitve radi kdaj vključimo japonske misijone in njihove probleme, zlasti problem izobražencev, da bi postali bolj dostopni za sprejem svete vere.

Priredil I. J. C.M.

NA POTI K OBČESTVENEMU ČLOVEKU

Lani so v Indiji praznovali stoletnico rojstva indijskega pesnika in misleca Rabindranath Tagoreja. Tudi katoliške šole so se potrudile, da so spomin tega narodnega velikana primerno počastile. St. Mary's College je slovitemu bengalskemu pesniku v spomin pripravil slavnostno akademijo, kjer je imel Indijec, p. J. Bayart S.J. uvodno besedo. Dejal je:

„Vsak narod časti svoje velike moŕe. Čez vse primerno je to takrat, kadar ti moŕje doseŕejo resničen mednaroden sloves. In tak je bil prav gotovo Rabindranath Tagore. Priznanje in pohvala organizatorjem kot tudi sodelavcem te proslave pesniku v čast. Tudi naš zavod naj se primerno oddolŕi spominu velikega moŕa. Naša proslava bo skromna. Vemo, da ni moŕoče v preprostem nastopu pokazati čudovitih zmoŕnosti in opredeliti raznovrstnih vplivov Tagorejevega dela.

Od kjer koli se človek bliŕa Tagoreju, vedno ima vtis, da sta njegova osebnost in njegovo delo izŕarevala svoj vpliv v dve smeri: v kulturni prerod Indije v zadnjem stoletju; pa tudi v to, da bi vsak Indijec čimprej postal res človečanski in univerzalen.

Zbirka njegovih esejev, ki so jo za to stoletnico objavili v angleškem prevodu, ima naslov „Na poti k občestvenemu človeku“.

Prepričan sem, da bi Tagore zadovoljno pozdravil ta naslov in bi ne prečrtal predloka „k“. Mislim, da v Tagoreju lahko zremo Erazma indijske renesanse.

Tagore je bil izredno, lahko bi rekli, čudovito nadarjen. Že v zgodnji mladosti si je zarisal delokrog. V njem je ostal, neugnan in vztrajen. Dolga vrsta leposlovnih del še daleč ne predstavlja vsega njegovega življenjskega dela.

Rodil se je le štiri leta pozneje kot Mutiny. Indija se je prebujala takrat. A pri vsem je bilo veliko tavanja in iskanja prave smeri. Grozila je nevarnost, da bodo prevladale skrajnostne struje. Tagore ni samo svaril pred to nevarnostjo, marveč se je tudi boril proti nji in s svojim izrednim talentom pomogel razvoju indijskega humanizma.

„Osvoboditev zemskih vezi še ne pomeni svobode drevesa!“ je zapisal Tagore, neugnan zagovornik svobode, ni hotel biti izkoreninjenec. Prav tako pa ni hotel, da bi njegov narod pretrgal s preteklostjo. Kot pesnik, glasbenik in vzgojitelj je za svoje stvaritve iskal navdih v narodnih starožitnostih. Po drugi strani spet pa je odklanjal vso suženjsko vezanost na tradicijo. Ker je mnogo potoval in bil v stalnem stiku s kulturo drugih narodov, je brez obotavljanja te duhovne dobrine sprejemal in jih presajal na indijska tla bogateč s tem narodno kulturo.

Kakor je Nehru izredno delaven v politiki, naj že bo to narodna ali pa mednarodna, tako je Tagore pri vsem svojem delu za indijski kulturni prehod težil k ustvarjanju 'občestvenega človeka'. Nai se je lotil česar koli, povsod je skušal reševati, bogatiti in vse počlovečiti. Nisem poklican, da bi ugotavljal, do kam je pri tem svojem trudu uspel. Neizpodbitno pa je, da je njegov vpliv očiten na vseh področjih, naj že v jezikoslovju, leposlovju, poeziji, glasbi, dramatiki ali pa v vzgoji. Povsod je kazal nove smeri in sam ubiral nova pota. Kot skromen primer naj navedem, kar sem pred dnevi čul iz ust učenega misijonarja D., ki mi je trdil, da je po Tagoreju veliko lažje prevajati sv. pismo v bengalščino, kot pa je bilo pred njim.

Tagorejev humanizem je prodiral višje in globlje kot kak kozmopolitizem ali internacionalizem. Pravi humanizem, tako pravi Maritain, je usmerjen k Bogu. Tudi Tagore se je trudil, da bi Bog postal središče vsega. V verski tradiciji svojega ljudstva je iskal navdihnjenje. A dajal mu je bolj splošen, občečloveški izraz. Ni pa kar tako brez pomena, da precejšnje število njegovih najboljših pesmi lahko uporabljajo in jih danes že tudi uvajajo v katoliško bogoslužje v Indiji.

Tu in tam seveda ni vedno dosegel popoln uspeh. Verjetno je tudi hotenje, da bi Boga postavil v središče vsega, prav v zadnjih letih njegove zemske poti nekoliko popustilo. Tagore se ni povzpел do krščanske nadnaravne občestvenosti, v kateri mi živimo. A k dosegi tega cilja je prav verjetno več pomogel, kot pa si je sam predstavljal. Utrl je pot kulturi, ki je indijska in versko navdahnjena, a zraven prosta vsakršne mitološke in praznoverske navlake. Sledeč namigom božje Previdnosti, ki so navadno skrivnostni, je pripravljaval pot čim polnejšemu in zares bogatemu prihodu Kristusa v svojo domovino.

„... Za tisto deželo svobode, Oče moj,
mojo deželo prebudi!“

DIJAKON MATEVŽ PULINGATHIL IZ INDIJE

SLOVENSKO DELO ZA VZGOJO DOMAČE DUHOVŠČINE

Poroča *Karel Wolbang C.M.*, ZDA.

Iz Bryn Mawr v sončni Kaliforniji se je oglasil leta 1959 velik ljubitelj misijonov in sporočil, da bo skušal pridobiti v svoji fari Srca Jezusovega skupino gospa organiziranih v The Catholic Daughters of America organizaciji v Redlands, za vzdrževanje enega domačega bogoslovca. Dne 20. maja 1959 so se preko tajnice mrs. Granillo oglasile in se odločile na predlog č.g. Snoja prevzeti vzdrževanje bogoslovca Matevža Pulingathil iz salezijanskega bogoslovja Presvetega Srca Jezusovega v Mawlai, Shillong, v Assamu, Indija. Takoj so poslale prvoletno vzdrževalnino 150 dolarjev s prošnjo, da se denar odpošlje njegovim predstojnikom in z upanjem, da bo bogoslovec Matevž nekega dneva postal goreč služabnik Gospodov. Prosile so tudi, da bi jih letno opozorili na plačilo novega obroka. 14. julija 1959 se je bogoslovec prvič gospem predstavil in pisal predsednici Mrs. Simpson:

„Sedaj, ko smo končali prvo leto teologije, hitim izreči Vam in gospem v organizaciji The Catholic Daughters of America zahvalo za Vašo velikodušno pomoč za moje teološke študije. Posebej sem Vam zato hvaležen, ker je ravno ta del dežele često močno prizadet in vzgoja duhovniških kandidatov otežkočena zaradi denarnih težav. Vaša pomoč bo v našem zavodu precej pomagala to breme olajšati in Bog Vam gotovo ne bo za Vašo velikodušnost ostal nič dolžan. Povrnil Vam bo stotero s svojimi milostmi.

Ravno zadnje tedne smo imeli duhovne vaje in mnogo naših misijonarjev je prišlo nanje iz okoliških misijonov. Zelo sem bil srečen, da sem mogel z različnimi govoriti o njih delu in izkušnjah. Jasno je, da zelo manjka novih poklicev in več delavcev v vinogradu Gospodovem. Redki, ki so preobremenjeni, pogosto prezgodaj omagajo in nekateri celo umrejo mnogo prerano. Heroični pionirji! Večino leta misijonarijo iz kraja v kraj, izpostavljeni prašnim in blatnim cestam, pripekajočemu soncu in odvisni od hrane ter stanovanja, ki jim ga pač kdo ponudi. Mi smo vsi v pričakovanju dneva, ko se jim bomo pridružili v garanju za Gospoda. Vi imate tako v tem našem evangelijskem delovanju zagotovljen svoj delež.

Molite, prosim, da bi mogel postati svet duhovnik. Zagotavljam Vam svoje iskrene molitve v zahvalo za Vašo velikodušnost. Bog Vas blagoslovi.“

8. decembra 1959 je Matevž pisal, kako jim je na izletu utonil bogoslovec Fabijan iz prvega letnika teologije.

9. decembra 1961 pa se je po daljšem molku ponovno oglasil z lepim pismom, ki ga v celoti objavljamo. Medtem je že bil posvečen v diakona in se je pripravljaj na mašniško posvečenje. Zahvaljuje se za prejem tretjeletne vzdrževalnine.

„Drage moje dobrotnice!

Sedaj, ko je polovica šolskega leta za nami in imam nekaj časa, se Vam želim kratko zahvaliti za Vašo prijazno in velikodušno pomoč. Vem, da Vas bo zanimalo, kako napreduje moj bogoslovni študij. Pravkar sem končal prvo polovico četrtega letnika in 6. decembra sem bil posvečen v

Tajnik papeževega delegata, msgr. De Nitis na obisku v misijonu Thu-Duc, kjer deluje g. Andrej Majcen S.D.B., ki ga vidimo na desni.

diakona. Po milosti božji sem s pomočjo Vaših molitev opravil izpite, vse zelo uspešno. Sedaj pa imamo zimske počitnice in izrabil jih bom za študij enega jezika, ki ga bom potreboval. Predstojniki me bodo poslali za ta čas v eno misijonskih središč. Prihodnje leto v juniju bom posvečen v mašnika, ako bo tako božja volja. Molite zame, prosim, da bi postal svet duhovnik, močno podoben našemu Gospodu, Večnemu Duhovniku.

V zadnjih letih sem bil tako srečen, da sem mogel preživeti svoje počitnice na raznih misijonskih postajah, kjer sem misijonarjem pomagal v kataloških šolah. Ob neki taki priliki sem doživel tole zanimivo izkušnjo:

Nekega dne, ko sem po šolski uri za dečke pripravljaval tvarino za naslednji razred, mi je nekdo prišel povedat, da me čakata zunaj dve nepoznani osebi, ki sta močno podobni Kitajcem. Šel sem ven, da ju vidim. Globogo sta se priklonila in oba pokleknila prošeč za moj duhovniški blagoslov. Mislila sta pač, da sem mašnik. Niti opazila nista, da ju nisem blagoslovil, ko sta se pobožno prekrizala. Ko sta vstala, sem ju v hindu jeziku in angleščini vpraševal o namenu njunega obiska, a brez uspeha. Končno je eden v latinščini izjavil: „Venimus videre ecclesiam“ („Prišla sva pogledat cerkev“). Peljal sem ju v cerkev. Pokleknila sta, potem ko sta se z blagoslovljeno vodo lepo pokrizala. Pred kipom sv. Janeza Bosca sta me vprašala: „Kdo je ta?“ Ob kipu Srca Jezusovega pa sta vzkliknila z globokim vzdihom: „Cor Jesu Sacratissimum!“ (Presveto Srce Jezusovo!). Pred kipom Marije Pomnočnice, spet: „Maria Immaculata!“ (Brezmadežna). Po kratki molitvi smo šli ven.

Začuden sem ju vprašal, odkod prihajata in kdo sta. Predstavila sta se mi v latinščini kot Jože in France, rodna brata iz katoliške družine. Kot begunca sta prišla v deželo. Po rodu sta iz vzhodnega Tibeta in sta po spreobrnitvi po misijonarju N. N. odšla na Kitajsko študirat za duhovnika. V njuni domači okolici, sta dejala, da je bilo precej katoličanov. Ko so prišli komunisti, je bilo semenišče razpuščeno in so se vsi raztepli na razne kraje. Spraševala sta me, če kaj vem o misijonarjih, ki so vodili njihovo semenišče, pa so bili končno od komunistov izgnani iz dežele. Sama sta se vrnila v Tibet med domače, a kmalu so tudi tja prišli komunisti. Po porazu protikomunistične strani, so mnogi zbežali. S solzami v očeh sta pripovedovala, kako sta izgubila na begu stik s starši v strašni odiseji med številnimi težkočami bega. Vtaknili so ju v taborišče za begunce med rojake budiste, kjer sta bila le onadva katoličana. Prosila sta, če bi mogel kak naš misijonar pomagati, da bi šla ven iz tistega okolja, kjer jima je katoliško življenje zelo otežkočeno.

Ker ni bilo misijonarja doma, sta napisala latinsko pismo z omenjenimi točkami in mi ga zanj pustila. Toplo sta se poslovila in odšla.

Zastonj sta v mestu iskala kako prevozno sredstvo. Morala sta se vrniti k nam za prenočišče. Naši dijaki so ju obkročili. Tibetanca sta zapela več tibetanskih pesmi in nekaj latinskih himen. Dijaki so jima stavili vprašanja, katera smo mi tolmačili v latinščini. Vsi so bili tega obiska zelo veseli. Zjutraj sta pri sv. maši prejela sv. obhajilo in okrog 10. ure zjutraj odšla peš proti taborišču. V vseh naših srcih sta zapustila globok vtis.

Več zadnjih let sem bil v decembrskih počitnicah v enem naših misijonskih središč, da se naučim onega jezika domačinov. Mnogi so tam še pogani in moje srce se je kar nekam navezalo na te duše, ki še ne poznajo Pastirja in jih je treba pripeljati v Očetevo stajo. Daj Bog, da se mi srčna želja izpolni in da bi mogel tudi njim nekoč oznanjati Križanega Kristusa!

V tem času vodim fantovski klub za mlade poganke Nepalce v Shillongu. Hodim mednje in jih z igrami spravljam v dobro razpoloženje. Pa tudi zapojemo in igramo na razne instrumente. Ob koncu zelo previdno dodam kak moralni nauk, da bi bili dobri in postajali vedno boljši. Čim bodo boljši, bodo začeli krščansko živeti, ker se jih vedno prime nekaj krščanskega nauka. Ako bi mi mogli poslati za ta fantovski klub kake dobre revije, knjige ali smešnice v slikah, bi Vam bil zelo hvaležen.

Drage moje dobrotnice! Zelo sem Vam hvaležen za Vašo velikodušno vzdrževalnino. Zagotavljam Vas svoje iskrene molitve. Kar mojim molitvam manjka, bo pa dobri Gospod dodal, saj se ne pusti prekositi v darežljivosti.

Želim Vam zelo srečen Božič in zadovoljno novo leto z vsemi blagoslovi božjega Odrešenika.

V Jezusu Kristusu vedno Vaš hvaležni

diakon Matevž Pulingathil S.D.B.“

V juniju bo diakon Matevž novomašnik. Izpolnila se mu bo velika želja mladih let, kajti pohitel bo lahko svojim rojakom oznanjat Križanega Kristusa... Dobre gospe iz Kalifornije pa bodo deležne njegovih dnevnih molitev in svetih maš.

ZAKAJ SEM SE VRNIL V KRŠČANSTVO ?

Lin Yutang je leta 1938 v knjigi „Smisel življenja“ napisal tudi poglavje z naslovom „Zakaj sem pogan?“. Knjiga je bila v tistih časih ena najbolj branih. Zato so se pa vsi, ki so jo poznali, nemalo začudili, ko je isti veliki kitajski pisatelj in mislec pred dvema letoma naznanil, da se je vrnil v krščanstvo. O tem nam bo Lin Yutang sam govoril v sledečem sestavku:

„Mnogi me vprašujejo, zakaj sem se jaz, ki sem se pred leti odločil za poganstvo in to svojo odločitev tudi javno izpovedal, spet vrnil v krščanstvo. Skušal bom pojasniti, četudi stvar ni tako preprosta. Vera je najbolj osebna zadeva. Prepričan sem, da jih je mnogo, ki so kot jaz iskali vero, ki bi jih povsem zadovoljila. Nihče, ki pametno misli, ne more biti srečen, če ga mučijo verski dvomi.

Dobrih trideset let je bila moja vera gola 'človečnost'. Vera, da mora človek slediti ukazom pameti in da izven tega nima nobenih dolžnosti, da bi še koga drugega poslušal. Mislil sem, da je človek, ki več ve, tudi srečnejši. Ko pa sem zrl na porast materializma in razmišljal o narodih, ki ne priznajo nobenega božanstva nad seboj, sem se prepričal, da si človek sam ne zadošča. Če hoče živeti in rasti, mora biti povezan z Bitjem, ki mo lahko pomaga. Zato sem se vrnil v krščanstvo. Vrnil sem se k naukom o ljubezni božji, ki jih je jasno in preprosto svetu oznanil Jezus.

Ker bi rad, da bi me prav razumeli, naj vam o svojem življenju nekaj povem. Ne le moj oče, tudi moj ded že je bil kristjan. Moj oče je bil prezbiterski pastor v dolini Poa-a sredi kitajskih gora. Kako srečen sem bil tam! Živel sem v miru z Bogom, v izredno lepi pokrajini. Naša družina je bila globoko krščanska družina; res smo se vsi ljubili, kot Bog ukazuje. Oče mi je pravil o svetu, ki ga je poznal. O univerzah v Berlinu in Oxfordu. Rad bi videl, da bi tudi jaz na tistih visokih šolah izpopolnil svoj študij.

Vpisal sem se na vseučilišče v Šanghaju. Tudi jaz sem hotel postati protestantski pastor. Moja osebna odločitev je to bila. Vendar pa sem kmalu navel na stvari, ki so me presenetile. Bogoslovne učne knjige so se mi zele silno zapletene in tako različne od preprostega Kristusovega nauka. Ostal sem veren, a takšnega študija nisem hotel več. V Emersonovih spisih sem bral stavek, ki je prav jasno ponazarjal moje takratno duševno stanje. Emerson pravi, da se Bogu ne smemo bližati z mrzlimi in suhimi načeli, ampak po poti, ki jo v božjem vrtu vsak sam shodi. Počasi sem se oddaljil od baptistovske ločine in začel iskati kaj boljšega...

Še več drugega je bilo, kar me je vodila nazaj v poganstvo. Komaj sem skončal univerzo, sem začel poučevati v Tsing Hua, blizu Peipinga. Kot mnogi drugi, ki so študirali na misijonskih srednjih šolah, nisem poznal kitajskih izročil. Še otroku mi je oče pripovedoval, kako je Jozve s svojimi trobentači (podrl jerihonsko zidovje. Nihče pa mi ni pravil, da so, kot pravi izročilo, solze vdove Chi Li-ang podrle precejšen kos kitajskega ozidja... Sram me je bilo tolikšne nevednosti in zaglobil sem se z vso vnemo v študij kitajskega narodnega blaga. Nad krščanstvom, ki sem ga dolžil, da je bilo krivo moje nepo-

polne srednješolske vzgoje, sem se pa začel jeziti. Seveda, danes rad priznam, da je bilo primerjanje svetega pisma in pa kitajskih pravljic dokaj neznanstveno početje. Do popolne ločitve od krščanstva me je privedel nek proforski tovariš. Dejal je, da moramo biti dobri, kot pravi Konfuce, ne zaradi vere, marveč ker smo ljudje.

Konfuceizem poudarja delavnost, odkritosrčnost, poslušnost. Življenje je treba spoštovati, verovati moramo v moč razuma, če hočemo priti do sreče in popolnosti. Ti Konfucejevi nauki, ki so v mnogočem podobni evropskim humanističnim naukam, so mi postali pravi evangelij...

Dolga leta sem bil s to vero v 'napredek' kar zadovoljen. Počasi pa se je moj duh začel na dnu nekje vznemirjati. Premišljanja in izkušnje so mi odkrile stvari, ki jih v mladih letih niti slutil nisem. Vera v 'samega sebe' človeka ne pobiljša. Res, da je človek vsak dan spretnejši, da izumi mnogokaj, kar mu boljša prehrano, obleko... Pa je res tudi, da je prav zato vsak dan bolj napuhjen. In napuhljen človek je neredko pravi divjak. Zgodovina dvajsetega stoletja nam nudi veliko zgledov kot potrdilo temu.

Čim bolj pa sem izgubljal vero v človeka, tem bolj sem se vpraševal: Je med današnjimi verami sploh katera, ki bi res zadovoljila sodobnega človeka?

Vem, da je na vzhodu v verovanju budistov in taoistov mnogo lepega. A na premnoga vprašanja, ki nam jih naš duh zastavlja, ne vedo odgovora. Budizem je vera usmiljenja. Za temeljno resnico ima trditev, da je čutni svet le utvara. Preveč poudarja važnost onstranstva in zahteva, da moramo tostranstvu obrniti hrbet.

Taoizem pa zahteva, da bi morali častiti nekakega brezobličnega Boga, ki niti imena nima. Povsod da je, a se mu nihče ne more približati. Njegovi skrivnostni zakoni vladajo vesolje. Taoistični nauk o krotkosti in ponižnosti je podoben Jezusovi pridigi na gori. Lao-tse, učenik taoizma, je velik mislec. Ni pa prijatelj napredka, kar nedvomno modernega človeka odbija.

Zdaj vem, da sem se v teku let nezavedno vračal tja, od koder sem prišel: k veri mojih mladih let, v krščanstvo. Priznam pa, da so se mi nekatere razodele resnice, ki jih moramo verjeti, čeprav jih razumeti ne moremo, še vedno upirale.

Veliko sem potoval in skoraj vedno me je spremljala žena. Kjerkoli sva bila, je ona vedno obiskala cerkev. Včasih sem jo spremljal, a sem se vedno jezil nad pridigami, ki so se mi zdele podvoprečne. In obljubljal sem si, da nikdar več ne prestopim cerkvenega praga.

A žena me je od časa do časa v pregovarjanjem vendarle premagala. Tako tudi neko nedeljo v New Yorku. In prav to je bilo odločilno zame. Duhovnik je govoril o večnem življenju. Čutil sem, da me je njegova beseda zgrabila. Ker je bil sam prepričan o tem, kar je govoril in je znal to svoje prepričanje tudi drugim vlititi, se mu nisem mogel upirati. Nedeljo za nedeljo sem se vračal v tisto svetišče, vedno mirnejši in vedno veselejši sem bil. Znova sem se čutil kristjana in vedel sem, da bom odslej kristjan do poslednjega diha.

Zdaj se pa po dolge ure menim z Jezusom. Berem njegove nauke, ki so tako vzvišeni in obenem preprosti, pa znova in znova spet ponavljam: Nikdar noben človek ni govoril, kot je govoril Jezus iz Nazareta. Najbolj pa me navdušuje osebni stik z Bogom. Mi smo otroci, On je Oče. Mi smo si bratje in Kristus je naš brat. Kar enemu Njegovih bratov storim, Kristusu samemu storim. Ponavljam: Nikoli več se ne bom vpraševal, če je kje vera, ki bi zadovoljila modernega izobraženca. Iskanje je končano. Vrnil sem se domov."

NOVICE IZ TANGANJIKE

PISMO MISIJONARJA EMILA ČUKA

NEODVISNOST

Tanganjika je 9. decembra lani postala samostojna, neodvisna država. Zelo verjetno ste po radiu in po časopisju sledili političnemu razvoju tukaj, ki je bil kronan slednjič z vzpostavitvijo prve lastne vlade, združeno vse z velikimi slovesnostmi in zamorskim pompom, ki pa ga je nazadnje zmohilo in ohladilo deževje.

Z zadoščenjem ugotavljam, da so vse slovesnosti in praznovanja potekale v najlepši ubranosti in zglednem sožitju vseh. Zares visok narodni praznik. Belci, Azijci in Afričani so kar tekmovali med seboj, kdo bo več prinesel k slavnostim in praznovanju tako velikega, zgodovinskega dogodka. Seveda tudi katoliška Cerkev ni hotela zaostajati pri skupnem prizadevanju. V sleherni župniji, misijonski postaji, katoliški šoli so že na vse rano izvesili državno zastavo. Misijonarji in sodelavci so se vneto udeleževali vseh slovesnosti: govorov, sprevodov, ljudskih iger: pri vseh slavnostih so nastopili tudi naši gojenci, ki so jim množice navdušeno ploskale.

Za zgodovinski dogodek rojstva tanganjiške državne samostojnosti je sv. oče Janez XXIII. pripravil posebno prošnjo molitev za milost in blagoslov božji mladi državi, za njene vladarje in za vse ljudstvo. Po vseh cerkvah zdaj obvezno na glas molimo to molitev in jo bomo molili tja do postne nedelje. Po večjih krajih so postavili mogočne slavoloke z napisi: "Mungu abariki Africa" ali pa "Mungu abariki Tanganyika", kar se po naše pravi: „Bog blagoslovi Afriko, blagoslovi Bog Tanganjiko!“ Med vernike so delili tudi posebno spominsko svetinjico s podobo Marije Pomagaj in tanganjiško zastavo na eni strani, na drugi pa vzklik "Maria Mtakatifu, ulinde uhuru wa Tanganyika", kar se pravi: „Sveta Marija, varuj Tanganjiko v svobodi!“ Novo državno himno so komponirali katoličani. Naš p. Mihael Musso je tudi sodeloval pri natečaju za himno in prejel tretjo nagrado.

Četudi je dosedanji predsednik vlade, katoliški voditelj dr. Nyerere odstopil in prepustil mesto dr. Kawawu, smo vsi prepričani, da bo Tanganjika zvesta načelom miru in vseobčega sožitja. Izkazalo se je tudi, da domačini, ko dosežejo državno samostojnost, z vse večjim spoštovanjem občujejo s „tujci“ kot prej: bolj iskreno in bolj vljudno jih pozdravljajo; pogovarjajo se z njimi kot enaki z enakimi, hoteč jim reči nekako: „Glejte, tudi mi smo svobodni zdaj, nič več vaši hlapci...“ To novo ponašanje Afričanov pa seveda množi njihovo odgovornost in nekako poostri položaj tujcev v deželi. Psovka, prezir, kaka krivica pri delu od strani tujca, vse se brž sprevrže v napetost, ki je zmožna povzročiti resnično katastrofo. Seveda je težko oporekati tolikšni občutljivosti zdaj svobodnih domačinov. Kdor hoče biti spoštovan, naj sam spoštuje. Božji Odrešenik bi dejal: „Kar nočeš, da drugi tebi store, tudi ti drugim ne stori...“

Zazrl sem se v prošnjo, ki se bere na spominski medalji državne samostojnosti: „Sveta Marija, brani, čuvaj, ohrani Tanganjiko svobodno!“ Ta pobožni vzklik teološko odklanja Cruch of England (Anglikanska Cerkev), kot se ta znana protestantska sekta nazivlje.

Kakih deset dni po prazniku državne samostojnosti sem z mr. Cormackom, petinosemdesetletnim starcem, in njegovo hčerko Romo Katarino Noble, tudi že krepko v letih, obiskal Mbeyo. Družina je prezbiterijanska. Ker v vsem širnem Mbeya okrožju nikjer nobene prezbiterijanske cerkve ni, so se nekako vključili, četudi ne docela, v anglikansko Cerkev. Z zanimanjem in radovednostjo sem v Mbeyi obiskal tedaj svetišče anglikanske Cerkve. Bila je lepo snažna, urejena, čista, a mrzla, pa kako mrzla! Spoštljivo sem se poklonil pred umetniško izdelanim razpelom na oltarju, a v srcu ni bilo čustva, ne pobožnosti. Niti se mi ni zdelo potrebno poklekniti pred njihovo „Evharistijo“, ki jo malomarno hranijo v poltemnem koticu nekje na koru... Prav tu pa je gospodična Roma potegnila spominsko svetinjo in jo pokazala svojemu pastorku rev. Cannu. Svetinjico sem ji namreč malo prej podaril.

„Prav, prav, Roma, že prav. Vedi pa, da je v tem napisu zmota!“

Gospodična se je prav debelo začudila: „Kaj pravite?“

„Tako je. Tisti vzklik: ‘Sveta Marija, ohrani Tanganjiko svobodno!’ je zmota, teološka zmota. Samo Bog lahko ohrani svobodo v državi... Seveda, Rimljan (mislil je pri tem katoličane!) pripisujejo Devici božansko moč... Pravilno bi se tisti vzklik moral glasiti: ‘Sveta Marija, prosí, da ostane Tanganjika svobodna!’“ (V kiswahili jeziku “uombee” namesto “ulinde”).

„Kaj pa vi pravite k temu, oče?“ se je zazrla vame Roma.

Preprosto sem odvrnil: „Namesto tistega ‘ohrani’ bi lahko zapisali tudi ‘prosi, da’. Saj gre samo za besede. A resnica ni nič manjša, da Marija zares lahko ohrani Tanganjiko svobodno.“

„Ni res. Bog samó jo lahko ohrani. Devica Marija je le ustvarjeno bitje. Ni prav, če jo enačimo Bogu!“ me je zavrnil goreči pastor.

„Čujte!“ sem povzel jaz. „Vi kot pastor, ki vso trdnost svoje vere iščete zgolj v svetem pismu, bi morali vedeti, kaj je napravila Marija v Kani, ko...“

„...ko“ me je nekako povračujoče zavrnil oče Cann, „ko je Jezus od bil materi, kar ga je ta prosila, ker da še ni prišla njegova ura.“

„In prav tu je tisto čudovito,“ sem pristavil. „Četudi je eJzus očitno dal razumeti svoji materi, da njegova ura še ni prišla, ji je vseeno ugodil, ji je bil poslušen, je storil čudež. Sicer pa, kaj pravite, da bi ta, ki je varovala, branila in očuvala samega Sina božjega, res ne mogla očuvati tudi svobode v Tanganjiki?“

Oče Cann ni več odgovoril. A vem dobro, da ga nisem prepričal. Spet in spet se bo zagnal v naše češčenje Matere božje. Morda se bo zdaj celo še bolj pohujševal, morda še bolj žalil. Govori slepcu o luči, o sijaju svetlobe,

Z misijona g. Andreja Majcna S.D.B.. Dva aspiranta za salezijansko družbo pri delu na vrtu.

zgodilo se bo, da bo slep še bolj, beden še bolj. In kakšni slepci so tile naši bratje anglikanske Cerkve!

Najprej rev. Robertson, zdaj pa rev. Cann. Samo zaslutila sta, da bi gospodična Roma utegnila z menoj razpravljati tudi o verskih stvareh (morda sta se bala, da hoče prestopiti v katolištvo!), pa sta jo takoj opomnila in posvarila pred „lažmi“, „zmotami“, „razkolništvom“ rimske Cerkve in jo zasula s kopico knjig, zraven pa pomnožila svoje obiske v hotel Chimala, kjer je bivala. In mislite si, kaj vse je v tistih knjigah proti katoliški Cerkvi! Takole med drugim: „Rimci (katoličani!) so zločinci in podleži: bolniku, ki je že napol v grobu, že skoraj brez zavesti, ki ne more več samostojno misliti, ubijejo voljo in ga krstijo... Rimska Cerkev ni nezmotljiva, ker je obsodila Galileo Galileja... Niso se anglikanci ločili od rimske Cerkve, marveč rimska Cerkev se je ločila, ker se ni hotela priključiti anglikanski... Rimske Cerkve ni ustanovil Kristus, ker spet in spet razglašala nove dogme!“

Potvorbe, spletkarjenja, zloba, nepoznanje zgodovine vse to zgovorno veje iz posebnega anglikanskega razglasu (kak kvadratni meter velik lepak je ta razglas), v katerem skušajo z nekakšnimi „zgodovinskimi dokazi“ prepričati svet, kako je samo „anglikanska Cerkev resnična, edino prava apostolska ustanova po svojem nikdar prekinjenem trajanju od apostolskih časov naprej itd., itd...“

Gospodična Roma me je prosila, naj ji točko za točko odgovorjam na dolžitve v tistem razglasu. Odgovoril sem prav tako z dvajsetimi zanikanji, z zgodovinskimi dokazi, ki jih tudi nekatoličani navajajo. Ne morete si

misлити, koliko nočnih ur me je veljalo to odgovarjanje: šest na obe strani na gosto s strojem popisanih listov. Ker bi bilo predolgo, če bi navajal vse očitke in dolžitve tistega anglikanskega razglasa, naj se omejim samo na eno. Po melodiji te bo takoj jasno, za kakšno vrsto muzike gre pri vseh drugih!

Stoji na tistem razglasu tale trditev: „Jezus je s pomočjo sv. Jožefa iz Arimateje, ki je bil stric Matere božje, ustanovil anglikansko Cerkev. In lahko dokažemo z evangelijem samim. Sv. Luka (II. poglavje), prizna, da se je Jezus izgubil v templju. Potem pa ne govori več o njem tja do njegovega tridesetega leta. Iz tega molka pa povzamemo, da je Jezus dopolnil dvanajst let, odšel na Angleško in tam zasejal temelje svoje Cerkve...“

Ubogi sanjači! Berejo, pa ne vidijo, da sv. Luka v istem poglavju, v 57. vrsti zatrdi, da „jima je bil pokoren...“, namreč Jezus svoji materi in redniku. In pokoren prav gotovo v Nazaretu, kamor se je vrnil z njima, potem, ko sta ga našla v templju, ne pa na Angleškem. Prav tako v III. poglavju ne stoji, da „je bilo Jezusu trideset let, ko je začel javno delovati“.

Gospodična Roma je moja zatrdila pokazala rev. Cannu. Pozorno je pastor vse prebral, kar sem napisal in potem dolge ure razpravljal z njo. Potem je moje pisarije odnesel s seboj v Mbeyo, kjer živi, in zatrdil gospodični, da bo poslal protiodgovor. Zdaj je že štiri mesece tega, pa pastorejnih odgovorov še ni. Kar vidim ga, kako obupno grize svojo pipo, ko si mora sam pri sebi priznati, da mojih dokazov ne more ovreči...

IZREZKI

25. decembra 1961. Po cerkvenem slavlju, še praznik zunaj: petje, igre, domači plesi, skrivalnice, veselice, pojedine... Nekateri so napravili nabirko in so kupili večjo količino riža, pa mlado kozo. Nekaj ur pozneje je od vsega ostal samo še prijeten vzduh po pečenem rižu in mesu v zraku. Jaz pa sem legel brez večerje. Kako prijetna ta zavest, da sem na Svet dan brez večerje! Moj zvesti boy, ki se pač ni mogel upirati mikavnosti množice, mi je kratko in malo ni pripravil. Vztrajno deževje ni prav nič ohladilo vseobčega božičnega veselja; tudi znamenite procesije od hiše do hiše ni preprečila ploha...

Skoraj po polnoči pa so me prebudili. In sem zagledal Anglezijo, ki so jo podpirale tovarišice. Planil sem na noge in ugotovil: težka pljučnica!...

26. decembra. S starši gospodične Rome, ki so moji veliki dobrotniki, sem odpotoval v Tosamagango. Po kakih dvaindvajsetih miljah vožnje se je zlomila prednja vzmet našega Peugeotta. Le z največjo previdnostjo sem se še mogel vrniti v Kosi. Prav srečo sem imel, da sem v Mbeyi lahko kupil novo vzmet, kar pa je seveda mojo denarnico olajšalo za 245 šilingov (20.800 lir!). Ko sem ure in ure že čakal na cesti, se me je slednjič le usmilil neki kamioner in me potisnil med težke vreče soje in turščice, ki jih je tovoril iz Indiahija. Ob pol desetih zvečer šele sem spet nekaj potisnil v usta, saj od sedmih zjutraj ni bilo časa za jed...

27. decembra. Nekaj ur dela mi je vzelo, da sem odstranil zlomljeno vzmet in namestil novo. Okrog štirih popoldne sem kot običajno čakal, da

pride moj „boy“; pomagal naj bi mi očistiti vrata in okna v šoli; nenehno deževje in vlaga sta les tako napela, da jih sploh nismo mogli več zapirati. Pa sem ga dolgo in zastonj čakal... Tako sem moral sam začeti s čiščenjem in popraviljanjem. Vmes je prišel na obisk še neki afriški duhovnik v družbi bogoslovca in učitelja iz Ujewe. Potem spet je prišel Tamaayamali po aluminijevo pločevino, da bi si pokrill kolibo z njimi... Potem me je prišla prosit Skolastika za kinin: od božiča sem jo že muči mrzlica... Santina, učiteljeva žena, mi je prišla tožit, da ne more več zapreti vrat ne v hiši, ne v kuhinji... Ker mi je zmanjkal kruh, ko so prišli gostje iz Ujewe, sem moral brž v hotel Chimalo ponj... Posledica: po večerji brevir!...

28. decembra. Čudovito sonce smo imeli čez 250 kilometrov poti. In veseli smo prispeli v Tosamagango, četudi nas je tik pred ciljem ujel krepak naliv.

29. decembra. Po naši včerajšnji vožnji, je zaradi dežja potok Kipolowi tako narasel, da je kakih 200 metrov ceste, ki veže Tosamaganga z Iringo gladko pod vodo. Z našim Peugeotom sem komaj še prišel čez. Oče Roman Ceschia, ki je vozil Cormackove, ki sta na obisku po naših ustanovah v Tosamangangi, pa je za debele ure obtičal z vozilom v vodi. Prev s traktorjem so ga morali izvleči na suho cesto. A voda je zamašila izpuh in Dodgejev motor seveda lepo počiva...

30. decembra. Že od polnoči lije kot iz škafa. Pa smo se vseeno odločili za povratek. Bog se nas usmili, ampak blato pa takšno! Stroj ječi in stoka. Izpuh se je prislonil ob gumijevo podstavo pri motorju in se krivi... Vročina tali gumijev obod na podstavi... Zrcalo pred menoj se je razbilo... 92 milj pred Iringo nam s strahovitim pokom raznese sprednje desno kolo... Pa nas je Marija vseeno zdrave in cele okrog sedmih zvečer pripeljala domov, da zdaj lahko pripovedujem tele kaj nezanimive misijonske dogodivščine in obenem poprosim za molitev...

31. decembra. Medtem ko sem bil za sklep lanskega leta dobro založen z zelenjavo, se za sklep letošnjega, ki že umira, gostim z — jezo, pijem pot in žanjem trud... Ne enkrat sem sejal po vrtu vse mogoče zelenjadi. A najprej ni bilo vode: pokradli so mi jo ljubeznivi Afričani, ki so se ustanovili vzdolž mojega vodovodnega kanala... Potem so posejano napadle divje mravlje dick-dick, no, in zdaj so se na tisto malo, kar je pognalo, spravili še vsi mogoči podzemski škodljivci in tatje. Znova sem sejal. Bo zdaj kaj več sreče?

Leto končavam s primanjkljajem krog 30 tisoč lir. Le na koliko bo ta moj dolg porasel do konca majnika, ko sem živel samo še od pomoči osrednje hiše? Samo za plačo obema učiteljema v teh petih mescih bom potreboval četrto milijona lir!

Navkljub vsem tem in drugim križem (vsega pač ne morem napisati) pa mi pogum ne upade. Lakota me zaenkrat še ni pobrala (duhovniki, pravijo, od lakote ne umro...), pa tudi žeja ne pri vsej množici vode, ki nam jo dan na dan tako radodarno pošilja nebo. Sicer pa sem vdan v božjo Previdnost. Naj Bog in Mati božja poskrbita, da bo delo, ki ga v njunem imenu opravljam, rodilo sad, da se bo pomnožilo in uspelo!

po misijonskem svetu

JAPONSKA

Potomec preganjalcev Cerkve katoličan

Tomaž Suzuki, zaveden katoličan, apologetični pisatelj in profesor na Višji trgovski šoli v Matsuyama, se je po 50 letih vrnil v svoje rodno mesto. Ko je brskal po starodavnih arhivih, je odkril, da so bili prav njegovi predniki najbolj zagrizeni preganjalci Cerkve v preteklih stoletjih. Od leta 1640, ko je šogun Iemitsu ukazal, da mora krščanstvo na Japonskem izginiti, so njegovi predniki vodili ali pa vsaj sodelovali pri tem delu. Španska inkvizicija je bila naravnost mila v primeri z mukami, ki so jih prestajali junaški japonski katoličani. Ob najmanjši sumnji so jih prijeli in peljali na zaslišanje. Mnogi so umrli v posebnih kletkah. Druge so hoteli prisiliti k odpadu na ta način, da so zahtevali, naj poteptajo križ ali kako drugo sveto znamenje krščanske vere. To so letno zahtevali od vseh količkaj sumljivih Japoncev.

Suzuki je dognal, da je katoliška vera prodrla v njegovo družino šele leta 1873, ko je bila krščena ena njegovih tet. Ko je umrla, so postavili na njen grob križ, ki je pa že naslednjo noč izginil. Zagrizeni člani njene družine niso mogli trpeti, da bi stal križ na grobu nekoga, ki po krvi spada med nje. Počasi je pa le milost prodirala in osvajala sreča te družine. Končno so prejeli sveti krst tudi Suzukovi starši. Bog jih je blagoslovil z več otroki. Sin je postal duhovnik, hči redovnica, Tomaž pa pravi apostol peresa.

VIETNAM

Redna cerkvena uprava

Novembra 1960 je sv. oče Janez XXIII. postavil tej deželi mučencev, kjer je v 18. stoletju misijonaril tudi Slovenec je-

zuit p. Mesar S.J., samostojno redno cerkveno upravo. Starodavni apostolski vikariati in prefekture so se spremenili v nadškofije in škofije; nekatere so že prej ustanovili. Večino novih škofij so prevzeli domači škofje. Sv. oče je imenoval kar štiri nove škofoe naenkrat. Silno slovesno so jih posvetili. Da bi čim več vernikov lahko prisostvovalo obredom posvečenja, so določili, naj bodo obredi na prostem, na trgu pred stolnico v Saigону. Oltar so postavili pred cerkvena vrata. Po tribunah okrog pa so bili slavnostni gostje: president republike dr. Ngo Dimh, ki je brat slovitega škofa Dimha, ustanovitelja prvih protikomunističnih vaških straž v Vietnamu; podpredsednik republike s številnimi ministri, predsednik in podpredsednik parlamenta, oba katoličana, celotni škofovski zbor, predstojnik Pariške družbe za zunanje misijone in mnogi drugi. Posvečevalec je bil nadškof domačin mngsr. Peter Ngo Dimh Thuc, prej omenjeni brat predsednika republike, ki sta mu asistirala msgr. Casaign in msgr. Tadej Lu huu Tu, do leta 1960 oba apostolska vikarja v Saigону in v Pat Diemu. Velikanska množica je napolnila prostrani trg in pobožno sledila dolgim obredom, ki jih je razlagal tajnik apostolskega delegata.

Po slovesnosti so prebrali še papežovo poslanico vietnamskim škofom. Množica je z navdušenim vzklikanjem izražala svojo hvaležnost pepežu, ki s tolikšno skrbjo spremlja razvoj in delo vietnamske Cerkve. Papež jih v svoji poslanici z očetovsko skrbjo prosi in roti, naj postanejo v junaštvu podobni svojim prednikom, ki so v časih preganjanja s krvjo orosili deželo. Le tako bo Cerkev tudi danes zmagovito prestala vse preskušnje in težave. Del te poslanice je naslednjega dne objavila tudi

Vietnamska časopisna agencija. Poudarili so zlasti tisti odlomek, v katerem priporoča papež edinost in nadaljevanje misijonskega dela. Kljub stoletnim prizadevanjem je v deželi še vedno precej nekristjanov, čeprav se je v zadnjih letih število katoličanov znatno povečalo. Opozorili so tudi na papeževo misel, naj se vietnamski katoličani zavedajo svojih državljanskih in socialnih dolžnosti. Naj na vsakdanjih zgledih dokazujejo, da socialni nauk Cerkve ne le poznajo, marveč tudi po njem živijo in skladno z njim ravnajo. Le tako bodo zadostno pripravljeni in močni, da bodo uspešno zavrnili vse zlo, pa naj pride od kjer koli.

Komunistični teror po južnih vaseh

Ko sv. oče v posebni poslanici opominja vietnamsko duhovščino in ljudstvo, naj se zaveda svojih državljanskih in socialnih dolžnosti, prav gotovo misli na veliko komunistično nevarnost, ki deželi preti s severa. Severni del Vietnama, ki je zaseden po komunistih in so ga ti preimenovali v Viet Minh (rekli bi: Osvobojeni Viet) je danes središče, ne samo komunistične propagande za jug, marveč vojaško torišče za vsak dan silnejše gverilske vpade v demokratski del dežele. Komunisti se trudijo na vse žile, da bi v Vietnamu na jugu zanetili rdečo revolucijo. Trenutno strahujejo kmečke ljudi, posebno tam, kjer država kmetom ne more nuditi zadostne pomoči. V vsaki vasi imajo nekaj svojih „terencev“. Ti ocenijo posamezne kmete. Dele jih v tri skupine: zagrizene protikomuniste, v brezbrizne in v komunistom naklonjene. Vsako noč vdere v vas kak rdeči četniški odred, ter „likvidira“ tega ali onega vidnejšega protikomunista. Terenci morajo potem skrbno prisluhniti, kako ti umori delujejo na zastrašene vaščane. Svoje ugotovitve sporoče na centralo, kjer potem razmotrivajo, ali je potreben še nov razbojniški vpad, ali pa je položaj že toliko ugoden, da namesto oboroženih

Kalkuta: Victoria Memorial (Zgodovinski muzej).

tolp lahko začno nastopati propagandisti. Čez čas povabijo nekaj mlajših in sposobnih ljudi na poseben voditeljski tečaj. Po vsem tem je samo še vprašanje časa in priložnosti, da se spet pokažejo na vasi.

MADAGASKAR

Semenišče v Tananarivo in domača duhovščina

Ko se je kardinal Rugumbwa septembra lani mudil na Madagaskarju, je obiskal tudi bogoslovce tamkajšnjega semenišča. Poleg tananarivskega nadškofa so se slavnosti udeležili skoraj vsi škofje, ki so prišli k stoletnici kat. Cerkve na Madagaskarju. Bogoslovci so veselo in navdušeno pozdravljali prvega zamorskega zastopnika v kardinalskem zboru. Ta pa je izrazil svoje občudovanje ravnatelju in profesorjem bogoslovja nad izredno plodnim delom, ki ga že desetletja opravljajo pri vzgoji domače duhovščine na Madagaskarju.

Msgr. Dalmond, apostolski prefekt na otoku je 1841 prosil jezuite, naj pošljejo na otok nekaj misijonarjev. Družba je prošnji ugodila, zahtevala pa, naj se takoj začne z vzgojo domače duhovščine. Ob prihodu jezuitskih misijonarjev leta 1844 je bilo že domenjeno, da se bodo nekateri patri takoj lotili organizacije domačega bogoslovja. Poskušali so na večih krajih, a uspehi so bili zelo borni. Od 1846 do 1908 je bilo posvečenih komaj 5 jezuitskih duhovnikov domačinov in še ti so svoj teološki študij skončali v Evropi.

Tako neznatni sadovi pa misijonarjem poguma niso vzeli. Še z večjim ognjem so se vrgli na delo in nazadnje jim je le uspelo, da niso samo pozidali lepega semenišča, marveč so ga tudi napolnili z domačimi bogoslovci. Od leta 1929 naprej je v mestu Ambatoroka osrednje bogoslovje za ves otok. Pri sprejemu mora kandidat predložiti maturitetno spričevalo o dokončani srednji šoli. Bogoslovni študij traja 7 let: tri leta filozofije in štiri leta teologije. Po

končanem filozofskem študiju imajo bogoslovci vsaj dve leti praktičnega dela. Kot je pri jezuitih že v navadi, jih pošiljajo za učitelje v mala semenišča, kjer naj se izkažejo, zraven pa naj pridejo tudi v stik z življenjem in tako jasneje spoznajo, če jih Bog zares kliče v duhovski stan. Sveta stolica je 1960 podelila semenišču značaj višjega teološkega zavoda in mu dala pravico podeljevanja diplom. Bogoslovci, ki so lani končali študij, so diplome že prejeli.

Letos je na zavodu 51 bogoslovcev. 28 jih je na filozofiji, 23 pa na teologiji. Vsaj 15 domačih bogoslovcev pa študira bogoslovje po evropskih fakultetah. V semenišču Ambatoroka so se vzgojili skoraj vsi domači duhovniki, ki danes delujejo na otoku. Ob njih pa so svoje študije dokončali tudi številni misijonarji, ki so že kot bogoslovci prišli iz inozemstva, da bi se tu čim uspešneje privadili razmeram in navadam ljudstva. V zadnjih sto letih je bilo posvečenih 179 duhovnikov domačinov, pet od njih jih je prejelo celo škofovstvo.

Znamkarski kotiček

Ali so nove znamke porabne?

Da, posebno v ZDA filatelisti povečini iščejo nove, nerabljeni znamke, ki jih imenujejo "mint". To so znamke, ki jih kupimo na pošti za lastno porabo kot pristojbino na pismih itd. V Evropi filatelisti rajši segajo po žigosanih znamkah, češ da imajo v njih zagotovilo o njihovi pristnosti. V ZDA in v Kanadi pa imajo nerabljene znamke večjo vrednost. Z leti dokaj znatnejšo, vsaj nekatere. Težko je predvideti, katere bodo vrednejše. Zato navadno vsak filatelista hrani različne znamke vsaj v nekaj izvodih vsako.

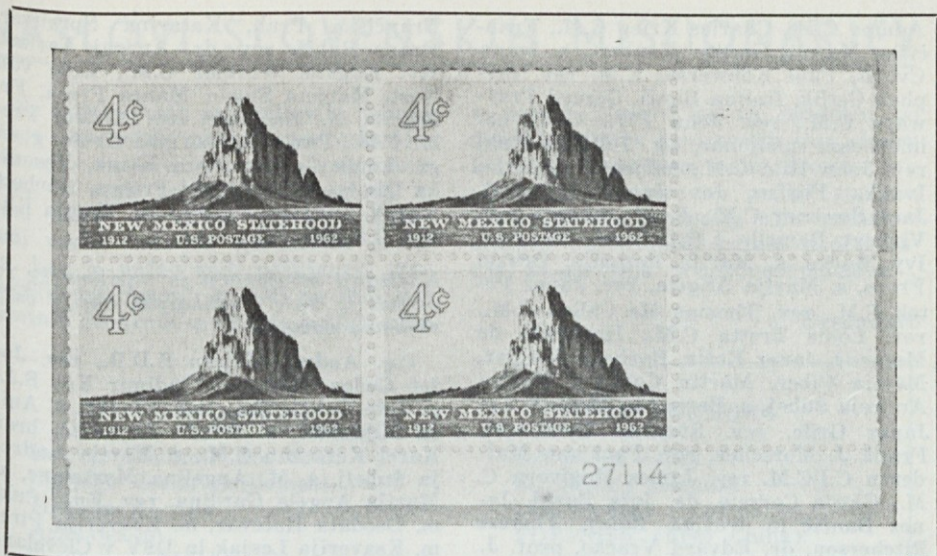
Tudi znamke drugih dežel so bolj is-

kane in vrednejše, če so še nerabljene. Posebno dobre so znamke, ki se zaradi visoke vrednosti bolj poredko uporabljajo. V ZDA težko najdemo rabljeno za dva ali pet dolarjev, ker jo prav redko uporabljajo. A če jo kdo ima, ohrani znamka vso svojo vrednost, ki jo filatelisti sčasoma še dvigajo, ker je povpraševanje večje in zbiralcev vsak dan več. V ZDA je že okoli 20 milijonov filatelilstov.

Kaj pa „čtetvorček“ ali „plate bloc of four stamps“?

V filatelističnem svetu v ZDA posebej cenijo „čtetvorčke“, ki jih imenujejo

Primer „čtetvorčekov“.

„plate bloc“. To so štiri znamke v obliki štirikotnika: dve zgoraj, dve pod njima. Številke so lahko na različnih robovih. Vsaka znamka izide v celih polah. Posamezne pole imajo vse od kraja številko serije na enem robu. Če odtrgamo štiri znamke v pravokotniku ali štirikotniku obenem s to obrobljeno številko serije pole, imenujemo te štiri „čtetvorček“ ali „plate bloc of four stamps“. Takšni „čtetvorčki“ so bolj iskani, kot pa posamične štiri znamke. V nekaj letih ta ali druga znamka v ceni nekoliko zraste. „čtetvorček“ vsaj nekaterih znamk je tako sčasoma tudi več vreden in za misijonsko pomoč koristnejši.

Take „čtetvorčke“ pa iščejo tudi za vse druge dežele na svetu, dasi so navadno brez številke serije na robu.

Misijonski prijatelji v ZDA, Kanadi in drugod po svetu lahko misijonsko akcijo z znamkami za pomoč slovenskim misijonarjem prov uspešno podpro, če hranijo posamezne nerabljene znamke, posebej „čtetvorčke“ in jih od časa do časa pošljejo na pisca. Nekateri to že delajo in marsikateri naš misijonar in misijonarka sta že bila in bosta še de-

ležna kake izredne pomoči prav zaradi darovanih nerabljenih znamk in posebej zaradi koristnih „čtetvorčekov“.

Znamke za misijone so darovali od 24. 7. 1961 do 4. 3. 1962 naslednji:

Č.g. Janez Kopač C.M., br. Ciril Verdnik, St Joseph's College Mission Crusade; g. Janez Tušar in gilbertski misijonski krožek; Joseph Wessel, Paul Eberle, Gina Catelli, rev. Thomas Finley C.M. prof. dr. Anton Raubitschek. g. A. Majcen SDB., m. Ksaverija Lesjak O. S. Urs., Jožefina Beričič, s. Benamina Kardinar, ga. Bridgitte Shanahan, Mary Malasky, rev. Joseph Marron C.M., rev. John Newman C.M., Jane A. Quinn, s. M. Akacija Kacin, s. M. Angelina Martelanc, br. Alojzij Vodenik C.M., m. Angela Bahovec O.S.Urs., s. Jožefina Zupančič z japonskimi deklicami, s. Anica Miklavčič, p. Vladimir Kos S.J., g. Janez Zupan SDB., rev. Franc Seškar, m. Deodata Hočevar O.S.Urs., Tržaška Marijina družba, Via Risorta 3, Pavla Vovk, rev. John Sweeney C.M., družina Perušek, Peter Cassidy, James Kiernan, Antonija Fylypczuk, s. Melinda, neimenovana iz Trsta po br. Vodeniku, s. Justa Dolhar, Karel Turk st., Thomas

Adamo C.M., Charles Krieg C.M., Frančiška Marolt, George Haubert, s. Ivana Cvijin, Paul Konwerski C.M. rev. Stephen Getlik, Isolina Banči, Gerard Przywara C.M., rev. John Flynn C.M., neimenovani misijonar, č.g. Julij Slapšak, rev. John Hild C.M., Miljenko Kopinja, Ivanka Furlan, rev. Janez Suštaršič, Jack Sweeney C.M., Jennie Kozely, rev. Vincent Ramello I.M.C., Jeni Mazovec, Ivy Marks, s. Marija Rozarija, Orazio Proce, s. Marija Angela, rev. Janez Petek C.M., rev. Thomas Mc Callen C.M., rev. Louis Trotta C.M., Henriette de Malartič, Janez Košir, Barbara Švajger, Marija Ciber, Martin Cook, s. Marija Andreja Šubelj, s. Bernarda Škerbec, č.g. Janez Grile, rev. Stephen Trzeciecki, Frank J. Morscher, rev. Paul van Malderen C.I|C.M. rev. James Magivern C. M., Gloria Correia, dr. Joža Basaj, Janez Bančič in družina Balaj, Therese Ritcherson, dr. Edvard Vračko, prof. J. Shawinsky, L. Kozorog Co., rev. Anton Soklič C.M., Julija Mehle, Wadad Abinader, Maria Valentini, Katarina Brula, John Hodnett C.M., s. Lidija Krek, č.g. Tone Zrnc C.M., s. Cirina C.S.P., Marija Hudolin, Phillip Connell C.M. p. Janez Ehrlich S.J., Donald Cancienne C.M., Antonija Fortun, rev. John J. Buckley C. M., Nevenka Sommeregger, rev. Patrick Flemming, Willam L. Eck, Kevin Daly, s. Madeline O.P., rev. Jules Meyrat C.M., J. Turner, Mitchell Wanut, s. M. Agneza S.C.M.M, Marija in Jakob Hribar, Frančiška Krničarz, Fr. Košir ml., Marija Povšič, č.g. Andrej Majcen S.D.B., g. in ga. Franc Rebol, Rudi Knez, Ana Nemeč, Lojze Zorenc, Erik A. Kovačič, rev. Viktor Cimperman, rev. Ivan Nikolić S.J., Angela Železnik, prof. dr. Alojzij Suštar, s. M. Silvana Trošt, Anton Jeglič, Tone Ivec, John O'Grady C. M., rev. Leo Campbell C.M., Pavlina Vrečar, J. G. Turner, s. St. Patrick W.S., Marija Ana Mlinar, č.g. Stanko Dolšina, br. Karel Kerševan C. M., br. Lojze Klančar C. M., David Tušar, rev. Jože Snoj, Franc Štrukelj, Franc Turk, Matevž Tekavec, rev. Fr. Rode C.M., Luiza Sušteršič, Janez Marentič, Katarina Vindišar, Caroline Gregory, Marija Vapptič, Uršula Herbeck, rev. dr. Jože Gole, Viktorija Deslič, Jožef in Julka Wintar, Agnes Pierce, ga.

Frančiška Prah, Katarina Spreitzer, Franc Rabič, rev. dr. Andrej Farkaš, rev. Eugéne Wormer C.M., Rose van Nest, Marjeta Smole, Manca Preša, Fr. Marolt, H. MacMair, rev. Andrej Prebil C.M., Pavla Bajda, gdč. Krule, g. in ga. Louis Gerden, Roza Kenik, Veronika Diceko, Mrs. Alojzij Prosen, Norbert Novak, Julijana Kragelj, m. Marija Klinar O.S.Urs.

Naslednji misijonarji in misijonarke so prejeli iz naše znamkarske akcije vsaj skromno pomoč:

Č.g. Andrej Majcen S.D.B., rev. Jožef Geder SDB., p. Vladimir Kos S.J., p. Jože Cukale S.J., neimenovan, s. Anica Miklavčič, s. Jožefa Zupančič, brat Karel Kerševan C.M.. s. Marija Andreja Šubelj, s. M. Angelina Martelanc, s. Marija Angela Gardina, rev. Emil Čuk, m. Deodata Hočevar, m. Ksaverija Pirc, m. Ksaverija Lesjak in DŠV v Clevelandu za delno kritje stroškov pri odpošiljanju čekov našim misijonarjem.

Ostali darovi

Rev. dr. Jože Gole - zelena cerkvena oblačila, dar družine Vincent Walsh. Poslali s. Anici Miklavčič za novi zavod in samostan na Japonskem. — Slovenia Records, Chicago, pet novih slovenskih gramofonskih plošč za dr. J. Janeža. — ga. Antonija Fortun, novo žensko zapestno uro za potrebno misijonarko.

Misijonarju o. Vladimirju Kosu S.J., Tokio, so po misijonski sodružnici A. Z. darovali za nabavo kipa Srca Jezusovega v njegoven misijonu naslednji rojaki iz Clevelanda, ZDA:

A. Z., 49 dolarjev; po 5 dolarjev: Marija Otoničar, Marija Končar in Marija Pokelšek; po 3 dolarje: Francka Mošnik Frančiška Perme, Janez Kander, Rozi Krall, Margaret Griffy; 2 in pol dolarja je darovala Lucy Gnidica; po 2 dolarja: Tončka Krajc, ga. M. Rožič, g. in ga. Damjan Tomazin; po 1 dolar: Lojzka Kovačič, Jennie Rutar, Rozi Baškovic, ga. Frank J. Železnikova, ga. L. Oblak, Pavlina Cvetko, Francka Mrhar, Jožica Zakrajšek, ga. škander, Karolina Mramor, Francka Kotnik in Marija Penko; 50 centov je darovala neimenovana. — Skupaj 100 dolarjev!

NASLOVI SLOVENSkih MISIJONARJEV

Na željo mnogih prijateljev in dobrotnikov slovenskih misijonarjev objavljamo njih naslove, s prošnjo misijonarjem, da vsak svoj naslov pregleda in nam pošlje morebitne popravke kakor tudi vsako nadaljno spremembo naslova, kar je važno radi pošiljanja „Katoliških misijonov“, še bolj pa radi morebitnih denarnih in drugih pošiljk njim

v pomoč. Naslovi so tu navedeni po deželah oziroma kontinentih in v okviru letih po abecednem redu. Prosimo misijonarje, da nam ob priliki sporoče, katera beseda je (poleg njih imena) v naslovu najvažnejša zaradi podčrtavanja, ki ga terja preglednost naslova.

Uredništvo

JAPONSKA

Rev. p. Vladimir Kos S. J.
Catholic Social Settlement
Machita 2 - 103
Arakawa-ku
Tokyo - JAPAN

Rev. S. Jančar
Osaka Shi Higashi
Sumiyoshiku Yamasaka cho 5
Chome 26 - JAPAN

Rev. S. Benjamina Kardinar
Barat Home, Hyogo Ken
Takarazuka Shi
Obayashi Aza
Taniguchi 106 - JAPAN

Rev. S. M. Macnise Luževic FMM
Seibo Byoin
Shinjiskku-ku
Shimoschiar: 2.670
Tokyo - JAPAN

Rev. S. Anica Miklavčič
Meiko Gakuen
Okushi Shi, Kagoshima
JAPAN

Rev. S. Jožefa Zupančič
1752 Maiko I. Chome
Tarumi-ku
Kobe ski - JAPAN

OTOK FORMOZA

Dr. Janez Janež
St. Mary's Hospital
L-o-tung
FORMOSE (Free China)

Rev. S. Rosaria Brilej
Catholic Mission
Hsinchu - Peipu
FORMOSE (Free China)

Rev. M. M. Kalista Langerholz
Franc. Miss. of Mary
398 Chung Hua Lu
Hsinchu
FORMOSE (Free China)

Rev. Francis Rebol MM.
Catholic Mission
Yuanli (Miaoli)
FORMOSE (Free China)

AZIJA

Rev. Joseph Geder SDB
Tang King Po School
Tin Kwong Road 16
Kowloon - HONG KONG

Rev. M. Ernesta Kosovel
"Canossa Hospital"
HONG KONG

Rev. Stanko Pavlin SDB
Salesian School S.K.W.
HONG KONG

Rev. Jože Kramar
Lafon Memorial School
Mandalay - BURMA

Rev. M. Marie Xavier Pirc, OSU
Regina Coeli
Chieng mai - THAILANDIA

Rev. M. Frančiška Novak OSU
Mater Dei Institute
Ploen Chite Road 534
Bangkok - THAILANDIA

Rev. Andrej Majcen SDB
Les Peres Salesiens
Thu Duc - Saigon
VIETNAM SUD

Rev. M. Deodata Hočevar OSU
Djalan Nusantara 29
Djakarta - INDONESIA

Rev. Ss. M. Agnes S.C.M.M.
Holy Family Hospital
Saidpur Rd
Rawalpindi - WEST PAKISTAN

Rev. Pavel Bernik SDB
The Retreat
Yercaud
Salem Dt. S. INDIA

Rev. Juže Cukale S.J.
Cath. Church - Morapai
Via Magrahat
24 Parg. West Bengal
INDIA

Rev. Alojzij Demšar S.J.
30 Park Stret
Calcuta 16 - INDIA

Rev. France Drobnič S.J.
St. Joseph's College
North Point
Darjeeling - INDIA

Rev. p. Janez Ehrlich S.J.
30 Park Street
Calcuta 16 - INDIA

Rev. Br. J. Germek S.J.
St. Aloysius College
Mangalore
S. Kanara - S. INDIA

Rev. Ivan Kespret SDB
Salesian House
Tirupattur
N. Arcot - INDIA

Rev. M. Magdalena Kajnič
Catholic Mission
Morapai
Via Magrahat
P. O. 24 Parg. West Bengal
INDIA

Rev. Ignatius Kustec SDB
Bon Bosco
Bombay 19 - INDIA

Rev. M. Theresa Medvešček
St. Joseph's Orphanage
Tezpur
Assam - INDIA

Rev. p. Stanley Poderžaj S.J.
Catholic Church
Chandernagore - E. Ry.
West Bengal - INDIA

Rev. S. Conradine Resnik
St. Joseph's Convent
Bandra
Bombay 20 - INDIA

Rev. P. Viktor Sedej S.J.
Baidyapur
P. O. Dakshin Chondipur
24 Parganas
West Bengal - INDIA

Rev. Br. Janez Udovč S.J.
St. Joseph's College
North Point
Darjeeling - INDIA

Rev. Br. Leopold Vidmar S.J.
St. Joseph's College
North Point
Darjeeling - INDIA

Rev. Ludvik Zabret SDB
Agriculture Treining School
Sogoya Totam Tokolam P. O.
N. A. Dt. - S. INDIA

Rev. M. dr. Miriam Zalaznik
St. Francis Convent
Ihansi U. P. - INDIA

AFRIKA

Rev. p. Franc Bratina FSC
P. O. Glen Cowie
Middelburg - Transvaal
SOUTH AFRICA

Rev. S. Brigita Bregar O.S.U.
(Zaenkrat isto kot m. Lesjak)

Rev. Sr. M. Xaveria Čerňič O.S.U.
Mission Catholique
Ursuline
Boko GUINEA (Africa)

Rev. p. E. Chiuch
c/o Chinala Hotel
Box 711, Mbeya
Tanganyika - B. E. Afrika

Rev. Marcel Kerševan C.M.
Miss. Cathol. Irebu
Equateur - CONGO

Rev. Karel Kerševan C.M.
Mission Catholique Itipo
Via Coq. - Bikoro - CONGO

Rev. Albin Kladnik FSC
Roman Catholic Mission
P. O. Box 140
Belfast - Transvaal
SOUTH AFRICA

Rev. M. Ksaverija Lesjak O.S.U.
P. O. Box 213
Randfontein - Transvaal
SOUTH AFRICA

Rev. S. Marjeta Mrhar
Fille de la Charité
Maison Centrale
Ford-Dauphine
MADAGASCAR SUD

Rev. S. Vincent Novak
R. C. Mission
Bla w s k o p Mission
P. O. Kanoneiland
Gordonia Dt. SOUTH AFRICA

Rev. S. Elizabeta Pogorelc
Roman Catholic Mission
Pella Via Kakamas
SOUTH AFRICA

Rev. Br. Valentin Poznič FSC
P. O. Glen Cowie
Middelburg - Transvaal
SOUTH AFRICA

Rev. Pr. Franc Pregelj S.J.
Silveira House
P. O. Box 545
Salisbury S. RHODESIA

Rev. P. Radko Rudež S. J.
Katondwe Mission
P. B. E. 16 Lusaka
N. RHODESIA

Rev. Maria Silvester
Auxiliatrice du Purgatoire
Mission Catholique Kabalay
Ford-Lamy - TCHAD

Rev. S. Theresie A. šteh
Roman Cath. Mission
Vredendal C. P.
UNION OF AFRICA

Rev. S. Theresie B. šteh
Roman Cath. Mission
P. O. Box 37
Aughrabies Via Kakamas
UNION OF S. AFRICA C. P.

JUŽNA AMERIKA

Gendarmería Nacional
Grupo Pilcomayo
(para Hna. Serafina Černe
Misión San José)
Las Lomitas ARGENTINA

S. Polh in s. Fideršek
isti naslov.

Poročilo o skladu 1961 za vse slovenske misijonarje

V letu 1961 se je zbralo (v dolarjih oziroma preračunano v dolarje) skupaj 6.469,54 dolarjev.

Izdano za razne pošiljke misijonarjem, naročnine, za propagando in pisarno 173,71 dolarjev.

Ostane za denarne pošiljke misijonarjem 6.295,83 dolarjev.

Od tega že oddano oziroma odposlano v teku leta 1.205,83 dol., v odpošljanju pa 5.090 dolarjev.

Posamezne pošiljke misijonarjem pa so bile oziroma bodo sledeče:

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Že oddano v teku leta	Za poslati	Skupaj
<i>Japonska</i>					
o. Vladimir Kos, S. J.	10	161	21	50	171
s. Maknisa Luževic, FMM		50		50	50
s. Anica Miklavčič, kanos.	99	70	99	70	169
s. Jožefa Zupančič, usm.	5	70	5	70	75
s. Benjamina Kardinar, usm.		70		70	70
s. Katarina Jančar, usm.		70		70	70
<i>Formoza</i>					
dr. Janez Janež, m. zdr.		100		100	100
s. Rosaria Brilej, p. v. duš		70		70	70
m. Kalista Langerholz, FMM		70		70	70
č. g. Franci Rebol, Marykn.	10	100	10	100	110
<i>Hongkong</i>					
č. g. Joško Geder, SDB		100		100	100
s. Ernesta Kosovel, p. v. duš		60		60	60
č. g. Stanislav Pavlin, SDB		96	6	90	96
<i>Burma, Siam, Java, Vietnam</i>					
br. Joško Kramar, SDB	60	90	60	90	150
m. Ksaverija Pirc, OSU	20	70	20	70	90
m. Frančiška Novak, OSU		70		70	70
č. g. Andrej Majcen, SDB	27	233	110	150	260
m. Deodata Hočevar, OSU	100	70	100	70	170
<i>Pakistan in Indija</i>					
s. dr. Agnes Žužek, mis. zdrav. ..		70		70	70
č. g. Pavel Bernik, SDB		150		150	150
o. Jože Cukale, S. J.	42	150	42	150	192
o. Lojze Demšar, S. J.		150		150	150

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skup- nega mu določeno	Že oddano v teku leta	Za poslati	Skupaj	
br. France Drobnič, S. J.		90		90	90	
o. Janez Ehrlich, S. J.		90		90	90	
br. Janez Germek, S. J.		70		70	70	
br. Ivan Kešpret, SDB		90		90	90	
s. Magdalena Kajnc, loret. s.	12.50	70	12.50	70	82.50	
č. g. Ignacij Kustec, SDB	2	150	2	150	152	
s. Terezija Medvešek, hči M. P. ..		70		70	70	
o. Stanko Poderžaj, S. J.	53	150	53	150	203	
s. Konradina Resnik, Drag. Krvi		70		70	70	
o. Viktor Sedej, S. J.		150		150	150	
br. Janez Udovč, S. J.		90		90	90	
br. Leopold Vidmar, S. J.		70		70	70	
br. Ludvik Zabret, SDB	50	90	50	90	140	
m. dr. Miriam Zalaznik, angl. s. ..		70		70	70	
<i>Afrika</i>						
o. Franc Bratina, FSC		100		100	100	
s. Brigita Bregar, OSU		60		60	60	
m. Ksaverija Černič, OSU		60		60	60	
č. g. Emil Čuk		150		150	150	
br. Marcel Kerševan, C. M.		90		90	90	
br. Karel Kerševan, C. M.		111.48	21.48	90	111.48	
o. Albin Kladnik, FSC	70.50	411.35	331.85	150	481.85	
m. Ksaverija Lesjak, OSU	100	100	100	100	200	
s. Marjeta Mrhar, usm.		105	35	70	105	
s. Vincencija Novak, oblat.		60		60	60	
s. Elizabeta Pogorelec, oblat.		60		60	60	
br. Valentin Poznič, FSC		80		80	80	
br. Franc Pregelj, S. J.		50		50	50	
o. Marijan Rudež, S. J.		100		100	100	
s. Marija Silvester, p. v. duš		70		70	70	
s. Alojzija Šteh, oblat.		60		60	60	
s. Benigna Šteh, oblat.		60		60	60	
<i>Razno</i>						
šolske sestre med Čulupi	10	210		220	220	
o. Taffarel	125		125		125	
m. Angelina, Jeruzalem	2		50		52	
mis. Zagorec		50		50	50	
		798.—	5.497.83	1.205.83	5.090.—	6.295.83

V tem „Skladu 1960“ niso upoštewane vsote, ki so bile darovane in potom naših misijonarjev oddane za vzdrževanje domačih bogoslovcev (Poročilo o tem objavimo prihodnjic). K razdelitvi sklada pripominjamo, da smo upoštevali okoliščine delokrogov, misijonarjevo korespondenčno žrtev z nami in primere, da ta ali oni misijonar prejema pomoč še iz kakega drugega slovenskega vira (v kolikor nam je znano).

Vsem darovalcem in posredovalcem teh darov še enkrat v imenu obdarovanih misijonarjev in misijonark: TISOČKRAT BOG POVRNI!

Slika na prvi strani: Novomašnik Jožef Fu, ki ga je vzdrževala leta bogoslovnega študija slovenska misijonska akcija, po slovesnosti nove maše 30. novembra 1961, v krogu svojih domačih. *Slika na levo:* Nova cerkev Brezmadežne in pod njo učilnica za 300 aspirantov, na misijonu g. Andreja Majcena S.D.B. v J. Vietmanu.

Iz vsebine: Ali naj ostanejo ali pa gredo... Cerkev in kultura na Japonskem — Napoti k občestvenemu človeku — Zakaj sem se vrnil v krščansvo — Novice iz Tanganjike — Po misijonskem svetu — Znamkarski kotiček — Naslovi slovenskih misijonarjev — Sklad za vse slovenske misijonarje, razdelitev.

Director responsable: Lenček Ladislao C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.26

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argentina. Tiska Slovenska tiskovna družba „Baraga“, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA: V *Argentini* in sosednjih deželah: *navadna* 150, *podporna* 300, *dosmrtna* 2.000 pesov. V ostalih deželah *Južne Amerike*: 200 (400, 2.600) arg. pesov. V *U.S.A.* in *Kanadi*: 3 (6, 40) dolarjev. - V *Italiji* 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V *Avstriji* 60 (120, 800) šilingov. - V *Franciji* 12 (24, 160) NF. - V *Angliji* in *Avstraliji* 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M. 611 Manning Ave., Toronto 4. Ont. - Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M. 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabee, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Avstralija.